

מסורת הש"ס

- ↑ צ"צ קהל: מנחות עד, [פסהדרין פמ,]

תורה אור השלם

- ↑ ואם לא יגאל את השדה ואם יקרב את השדה לאיש אחר לא יגאל עוד; ויקרא כ ב
- ↑ בשנת היובל ישוב השדה לאשר קנהו מאתו לאשר לו אחוזת הארץ; ויקרא כו ב

הגהות הב"ח

- ↑ גמ' ר' אליעזר אומר לא נכנסין ולא נעטנין מ"ט דרבי אליעזר אומר רבא אומר קרא ואם לא יגאל: (טו שם מ"ל לאשר קטנו ואנטיין למיכתב לאשר קנהו ואצטרך למיכתב לא יגאל דלי כנב תמנא: (א) רש"י ד"ה שאלתם לכהניס וכו' והקדים כהן ציוצל שני:

מוסף רש"י

הכהנים והדרים מקדישין לעולם. לפי שחלמיש מקדיש שדה אחוזה ואם לא יגאל את שדהו צעלים, ומכר גזבר את שדהו לאש אחר לא יגאל עוד, גאלו ויחזקו להכניס ציוצל, הליס גולצין לעולם (רי"ה כט). והקדישה ואחר כך מת אביו. ע"כ נדבעת קדש הוואי שדה מקנה, הוואי לאחור שנת ציוי הוי שדה אחוזה, מנחן שתהא לפניו כשדה אחוזה. ומסידת ממשותף שקלים ולא כשהי (רע"ז ד'). א': שדה אחוזה אס הקדישה ולא גאלה קודם היובל ומכרה גזבר לאחר אינה גאלת עוד כשהי ויחזקו ציוצל מיד חלוקתה מן הגזבר מתחלקת להכניס, עמלמר ואם לא יגאל את שדהו ציוי ויהי השדה צללמ וכו', ושדה מקנה כשהקדיש ולא גאלה ומכרה הגזבר כשהי ויחזקו ציוצל (גיטין מח). אמר לא משרה אחוזה. קרא ויחזקו (טח). שדה שאינה ראויה. כשהי שמהקדישה להיות לו שדה אחוזה לעולם (שם) יס לא דין שדה מקנה לפדות כשהי (רע"ז ד'). ציהת לו שראיהה להיות שדה אחוזה. וכל שכן מת אביו ואחר כך הקדיש נדבעת קדש ככר היסח אחוזה (גיטין טח). ר' מאיר אומר. לו אינה שדה אחוזה ומחורת לו שמהת ציוי שמהת לו וקרא כי חלה מת אביו ואחר כך הקדישה חלה (טח) שדה שדה מקנה כשהי שדה אחוזה לעולם (שם) דלתי לא כשהי שדה אחוזה ציוצל לאכין, כדמתיב שמהת ציוצל שני שמהת לאכר קטנו חלמתי, ומתה שמהת אכר היס חל לו שדה אחוזה, אכל הקדישה ואחר כך מת אביו מ"ל ג"מ דלתי כשהי אחוזה (רע"בט ד'). ואחר כך הקדישה. נדבעת קדש הוואי שדה אחוזה, אכר רבא דאמר קרא וזהו שדה בצאתו ביובל. דהוה יכול למייר והיה השדה ביובל קודש לה' וגר מיא בצאתו קא משמע לן דכשיצא מיד אחר שגאלה מיד הגזבר (אחר) (ט) (קודם) היובל [אן] לוקח מגזבר אח"כ לכהן ויהי אחוזה: (פ) ככל מנח יס: אחר היובל.

מאי טעמא דרבי ‏[אליעזר אומר רבא אומר קרא ואם לא יגאל אס השדה וגו' ‏] והיה **השדה צללמו ציוצל**. ורבי אליעזר מפרש ליה ודרש ליה הכי ואם לא יגאל לא יגאל עוד ואם מכר גזבר את השדה והיה השדה צללמו ציוצל לכהניס הא שמע מינה דאם לא מכר גזבר את השדה לא נסיק לכהניס: **פרינא חריפא מפסקא קראי**. הא לא כמידי הכי אלא הכי כתיבי לא יגאל עוד והיה השדה צללמו ‏[לכהניס דמשמע דמשהניע יוצל לא תגאל עוד ומיפוק לכהניס אפי' לא מכרה גזבר: יכול לא סהא גאלת. לצעליס אפי' להיות לפניו כשדה מקנה כשאר איש אחר הגואלה מיד הקדש שיואלה מידו לכהניס ציוצל: נלמוס שפיסא. להיות שדה אחוזה שלא תלא מידו ציוצל אינה גאלת לו: לכהניס נפקא. לרבי יהודה דמייס ור"ש צחנס וסוף סוף צעליה לא יגאלנה שוב לגמרי: ‏] ולא רבי אליעזר היא. דלמר ‏[שני נמי צת גאולה היא אי לא חיפרקא ציוצל ראשון: ועטמא רביי אליעזר מהכא. מדאצטרך האי עוד לאשמעינן דנגאלת היא לו להיות לפניו כשדה מקנה ולא מיתוסס האי קרא אלא ציוצל שני ש"מ ציוצל שני עומדת היא ליגאל: שיואלס לכהניס. שהקדיש אדם שדה אחוזה וגאלה אחר ויחלמה מידו לכהניס והקדישה ‏[א' ‏] יאל ציוצל שני ואמו צעליס למיפרקה מיד גזבר: **סד"א לא סיפרוק**. כלל הוואי ולא גאלה כהקדש ראשון כשהקדישה הוואי ‏[צ"י‏] **פ"ל עוד**. שמהא לפניו כשדה מקנה וכשיגיע ציוצל תלא מידו ומתחלק לכהניס: **והסתיא**. צנימותא דדרש"י הכי: **צננס יסוד שדה**. מקדיש שדה מקנה כתיב וגאלה ‏[צ"י‏] לזה: **פ"ל לאשר לו אחוזת הארץ**. דהיינו צעליס ראשונים שמכרה לאותו שהקדישה יד: יכול **חוזור לצעליס הראשונים**. לאותו שהקדישה הקדש ראשון שהי לו אחוזת הארץ: **פ"ל לאשר קטנו חלמס**. והרי כדיו כדת מקנה, ואחר כך מת אביו ועשית לו אחוזה, מנחן שמהא לפניו כשהי שדה אחוזה, לא גאלה ומכרה הגזבר שיואלה לכהניס ציוצל (גיטין מח). אמר לא משרה אחוזה. קרא ויחזקו (טח). שדה שאינה ראויה. כשהי שמהקדישה להיות לו שדה אחוזה לעולם (שם) יס לא דין שדה מקנה לפדות כשהי (רע"ז ד'). ציהת לו שראיהה להיות שדה אחוזה. וכל שכן מת אביו ואחר כך הקדיש נדבעת קדש ככר היסח אחוזה (גיטין טח). ר' מאיר אומר. לו אינה שדה אחוזה ומחורת לו שמהת ציוי שמהת לו וקרא כי חלה מת אביו ואחר כך הקדישה חלה (טח) שדה שדה מקנה כשהי שדה אחוזה לעולם (שם) דלתי לא כשהי שדה אחוזה ציוצל לאכין, כדמתיב שמהת ציוצל שני שמהת לאכר קטנו חלמתי, ומתה שמהת אכר היס חל לו שדה אחוזה, אכל הקדישה ואחר כך מת אביו מ"ל ג"מ דלתי כשהי אחוזה (רע"בט ד'). ואחר כך הקדישה. נדבעת קדש הוואי שדה אחוזה, אכר רבא דאמר קרא וזהו שדה בצאתו ביובל. דהוה יכול למייר והיה השדה ביובל קודש לה' וגר מיא בצאתו קא משמע לן דכשיצא מיד אחר שגאלה מיד הגזבר (אחר) (ט) (קודם) היובל [אן] לוקח מגזבר אח"כ לכהן ויהי אחוזה: (פ) ככל מנח יס: אחר היובל.

אין מקדישין פרק שביעי ערכין

כו.

מסתבר טפי צלל ג"ש ואח"כ שאל מה טעם דר' שמעון אלמא דרבי יהודה מסתבר טפי וי"ל דלשכחנן נמי כי האי גוונא צלל קמא (דף י:) גצי הכוהו עשרה צני אדם צעשר מקלות דלמר משמע ‏[י כי יכה כל נפש עד שיהי כל נפש ולמר משמע כל דהו נפש וי"ל דלפי מה דפירשתי ניהא דפשטיה דקרא משמעט שילא לכהניס יט' ולא איצטרך גזירה שוה ‏[לומר דיואל דמייס ‏] ולמר אצטרך גזירה שוה דיואל צחנס: **מאי טעמא דרבי אציעור**. וא"ת והלא פשטיה דקרא כרבי ‏[אליעזר משמעט ואם לא יגאל השדה הצעליס ואם מכר כלומר אלא שמכרו הגזבר לאיש אחר והיה צללמו ציוצל לכהניס אלמא אינו יואל לכהניס כ"י צנימכר לאחר צלל לא גאלו אחר ודכ"י ציד הגזבר או אינו יואל לכהניס אלמא פשטיה דקרא כרבי אליעזר משמעט ולפי מה שפירשתי דואם לא יגאל ואם מכר שני דרכיס הס צוה ניהא דמשמע דצנשיאלויואל לכהניס:

אילימא ביובא ראשון אמאי אינה גאלת שדה אחוזה נמי הויא. תימנה הוה ליה למימר צילימא ציוצל ראשון הכמיז ואם גאל יגאל את השדה וקס לו ושמה היינו הא דקאמר וא"ת הוה יס לחוקמא ציוצל ראשון כגון שגאלה אחר מיד הגזבר וגאלה ממנו הצעליס דלוי הדין ‏[גו צו שהוא כשדה מקנה וחוזרת לכהניס ציוצל דעתנן ‏] (לעיל דף כה). גאלה אחר או אחד מן הקרוצים וגאלה הוה יואל מתמת ידו ציוצל וי"ל דלון סברא דמיירי קרא ‏[דכתיב ‏] בגאולה כהלא מיד אחר ליד הצעליס דלא מיירי קרא אלא בגאולה מיד גזבר שהי אס גאלה אחר לא ימכרנה לצעליס אס ייעה (ומיחו) ‏[ומש"ה ‏] לא מיירי לא יגאל עוד כי אס בגאולה כהלא מיד הגזבר: איציעא

ומכרה כהן והקדישה לוקח וגאלה אחר יכול תחזור לבעלים הראשונים ית"ל לאשר קנהו ‏[ס ואיצטרך ‏] לא יגאל ואיצטריכא למיכתב לאשר קנהו דאי כתב רחמנא לא יגאל דלא קא הדרה כלל אבל הכא דקא הדרה תיהדר למרה קמא כתב רחמנא לאשר קנהו ואי כתב רחמנא לאשר קנהו דלא קא יהבי בעליס דמי אבל הכא דקא יהבי דמי תיקום בידייהו כתב רחמנא לא יגאל ואי כתב רחמנא לא יגאל ולא כתב עוד הוה אמינא לא תיפרוק כלל כתב רחמנא עוד לכמות שהיתה אינה גאלת אבל גאלת שתהא לפניו כשדה מקנה מאי הוי עלה אומר רבא אומר קרא וזהו השדה בצאתו ביובל בצאתו מיד אחר איבעיא

קאי [דקאמר] אבל גאלת שתהא לפניו כשדה מקנה **אילימא** ביובל ראשון דאכתי לא הגיעה שנת היובל אמאי קאמר [נפון] לכמות שהיתה אינה גאלת אמאי [חא] דין שדה אחוזה נמי אית לה הוואיל ולא עבר היובל עינין: **אילא פשיטא** ביובל שני. קאי תנא דברייתא ולטאן קתיי תנא דברייתא אבל גאלת שתהא לפניו כשדה מקנה כלומר דקא הורא להקדש: **אי לר' יהודה** וי' **שמעון לבתנים הוי דנפקא**. אפי' מיובל ראשון כדתנן הכהנים נכנסין לתוכה למר כדאית ליה ולמר כדאית ליה ומאחר דנפקא לכהניס שוב אינה גאלת מידם בחזרת חומר שעורים בני שקל כסף אלא כשהי בין בפרדסות כסבטי בין בחולת המחזור: **אלא לאו**. מרקתיי גאלת משמע בני שקלים (אמר) [ש"פ] ור' יהודה ור"ש ששעון הוה ליה למייר נקחת כיון שהיא לחלוטין ביד הכהנים. חוסי הראש"י וי"ל **הבש"י בשדה מקנה** שאינה נחלטת, שדה אחוזה שהקדישה בעליס וגאלה אחר לפני היובל שיוצאה לכהניס ביובל ובא הבקן אשר הגיע לו אותו שדה והקדישה והיינו ביובל שדה אחוזה הוה ליה שדה אחוזה ומפרשי' לוקא הכי ואם לא יגאל השדה ביובל הראשון ומכרה הגזבר לאיש אחר לא יגאל בחזרת שדה אחוזה ביובל שני. חוסי הראש"י וי"ש **טעמא דר' אליעזר מהבא**. כלומר מהאיצטרך עוד לומר דנגאלת להיות לפניו כשדה מקנה ולא כשהי אחוזה ולא מיתוסס אלא ביובל שני שמעינן דביובל שני שייך ביה גאולה, ואי' ברישא דברייתא כל כממ דלא ידע ורשה רעוד כממ דאמר לכול לא גאלה חמ גאלה שייך בין דאכתי לא ידע דאין כהניס נכנסים לתוכה, וי"ל רידע שפיר דרשה רעוד דרשין גאולה ביובל שני אלא שכן דרך התנא לסבב הרוב עד שיגמור הדרש שלו. הראש"י וי"ל בתוספתו: **אי לר' יהודה ור"ש לבתנים נפקא**

נכון פירות.

שהיתה קטיוה לו מאכיו כשהי שמת אביו, וקנין פירות הוא שהי היובל טוה, כבקנין הגוף דמי. וכו' מית אביו לא ימית מידו ולא הוה ליה אחוזה, הלכך אי לא דרבייה קרא לא הוה אמילא דמיוה כשהי אחוזה, ואצטרך קרא למת אביו ואחר כך הקדישה (גיטין מח). לאו בקנין הגוף דמי. וכו' מית אביו ימית גופא הלכך מת אביו ואחר כך י' (שם). בעלמא כו' בקנין הגוף דמי. ומתו דמת אביו ואחר הקדישה לריכא קרא (שם).

לר' אליעזר קאמר דסבירא ליה דשל הקדש היה ביובל הראשון: והסברא כדקא מתרצת בשלמא לר' אליעזר דאמר דשל הקדש הוא [יחא] ויהי עוד כדקאמרת עוד אינה גאלת כלומר דבת גאולה היא בני שקל דאכתי הקדשה היא: **אלא לר' יהודה** וי' **שמעון דאמר**. דכתיבה היא **עוד מאי דרשי ביה** לאו [בת] גאלת היא כלל בני שקל אלא כשהייה אי הכי מאי קמ"ל האי עוד: **אלא חמא במאי עסקינן**, ברייתא בשדה שיוצאה לכהניס כדסביר [ר"י ור"ש] דנפקא לכהניס ואח"כ הקדישה כהן [אן כתון] אקין חלקו או הקדישו כולה בית אן דכיון דבאת של הקדש בת גאולה היא בני שקל כסף ואחי **בעליס למיפרקא** סד"א כיון דנפקא לה [כבר] לכהניס לא תיפרוק לו חיו בעליס אפי' בחזרת שדה מקנה ת"ל **עוד** לכמות שהיתה בחזרת שדה אחוזה אינה גאלת שתהא לבעליס **אבל גאלת שתהא לפניו כשדה מקנה** וחוזרת לכהניס ביובל ואכתי לא שמעינן טעמא דר' אליעזר: בשנת היובל ישוב השדה. האי בשדה מקנה כתיב לאשר קנהו מאתו יכול אפי' לגזבר שלקחו ממנו שאם היה לו שדה מקנה והקדישה חזרו ולקחה מן הגזבר וכשהגיע היובל יכול ישוב השדה לגזבר שלקחה ממנו דרקינן ביה לאשר קנהו מאתו לאשר לו אחוזת הארץ [למזכר ראשון חזרות דאין אדם מקדיש דבר שאינו שלו ולא לגזבר: **ויאמר לאשר** לו אחוזת הארץ]. ולא היה צריך לאשר קנהו [בה ת"ל **לאשר** קנהו] לשדה שיוצאת לכהניס ומכרה כהן והקדישה לוקח וגאלה אחר יכול שני גאלה אחר ולא גאלה לוקח והרי היא יוצאה מיד זו שגאלה וחוזרת ביובל הוואיל ויש כאן חזרה כל כך בשאת ליד שלישי יכול תחזור לבעליס הראשונים ת"ל לאשר קנהו. כלומר ליד הכהן שמכרה חזרות ולא לבעליס והיינו סיוע דחזרות לכהניס: ו**ואיצטרך לכתובת לא יגאל**. ולאשר קנהו מאתו למילוי מהחזרה ודלכתיבה הורא ולא לבעליס דאי מלא יגאל לחזרהה הוה אמינא מ"ט לא הורא לבעליס ביובל דכתיב ביה לא יגאל דלא קא הורא כל כך שכן יצאת מרשות בעליס וחזרות לכהניס ואין כאן חזרות כל כך ועוד דלא כתיב בההוא קרא ישוב אלא הכא דקא הורא דכתיב ביה ישוב השדה ועוד שיש כאן חזרות הרבה בשאת ליד שלישי הוואיל והורא דכתיב ישוב אימא תיהדר לבעליס להכי כתיב לאשר קנהו לכהן שמכרה: **ואי בתבי לאשר קנהו**. [לחזרות] וכדנרעינן דמכרה כהן והקדישה לוקח וגאלה אחר משום הכי לא הורא לבעליס **דלא קא יהבי בעליס דמי** לגזבר אלא גאלה אחר **אבל חמא** בהאי לא יגאל עוד דאמרין לעיל והקדישה כהן ואחו בעליס למיפרקה דקא יהבי בעליס [דמי] **אימא תיקום ברישותיהו כתב רחמנא לא יגאל**. דלא תהדר לבעליס: **מאי הוי עלת**. דאכתי לא ידעינן טעמא דר' אליעזר [דאמר לעיל אין הכהנים נכנסים עד שיגאלנה אחר]: **אמר רבא דאמר קרא וזהו שדה בצאתו ביובל**. דהוה יכול למייר והיה השדה ביובל קודש לה' וגר מיא בצאתו קא משמע לן דכשיצא מיד אחר שגאלה מיד הגזבר (אחר) (ט) (קודם) היובל [אן] לוקח מגזבר אח"כ לכהן ויהי אחוזה: (פ) ככל מנח יס: אחר היובל.

שיטה מקובצת

אימת אילימא ביובל ראשון וכו'. מכאן קשה לגירסת רש"י שגרס במשנתנו גאלה אחר ואח"כ גאלוה בעליס יוצאה מידו לכהניס, דא"כ ביובל ראשון נמי לא הווי שדה אחוזה אם גאלה אחר, הילכך נראה גירסת' במתני' גאלה אחר או אחד מן הקרוצים [ואחר כך גאלה בעליס] אינה יוצאה לכהניס ביובל וכן נמצא בספר הרגה"מ [הראב"ק] וי"ל, ולהכי פריך אי ביובל ראשון אפי' מכרה הגזבר לאחר וגאלוה בעליס הווי לא שדה אחוזה ומפרשי' לוקא הכי ואם לא יגאל השדה ביובל הראשון ומכרה הגזבר לאיש אחר לא יגאל בחזרת שדה אחוזה ביובל שני. חוסי הראש"י וי"ש **טעמא דר' אליעזר מהבא**. כלומר מהאיצטרך עוד לומר דנגאלת להיות לפניו כשדה מקנה ולא כשהי אחוזה ולא מיתוסס אלא ביובל שני שמעינן דביובל שני שייך ביה גאולה, ואי' ברישא דברייתא כל כממ דלא ידע ורשה רעוד כממ דאמר לכול לא גאלה חמ גאלה שייך בין דאכתי לא ידע דאין כהניס נכנסים לתוכה, וי"ל רידע שפיר דרשה רעוד דרשין גאולה ביובל שני אלא שכן דרך התנא לסבב הרוב עד שיגמור הדרש שלו. הראש"י וי"ל בתוספתו: **אי לר' יהודה ור"ש לבתנים נפקא**

עין משפט ונר מצוה

כב א מ"י פ"ד מהל' ערכין הלכה כו':

כג ב מ"י פ"ו מהלכות ערכין הלכה ז ועי' גל"מ:

שנינו נוסחאות

[א] רבי אלעזר אומר (ש"ס ח). [ב] דר' אלעזר דכמתיא (ש"ס ט). [ג] אלה לאו לר' אלעזר (ש"ס י). [ד] וס"מ טעמא דר' אלעזר מהכא. (ש"ס יא). [ט] ואצטרך למכתב לאשר קנהו ואצטרך למכתב לא יגאל דלי (ש"ס יב). [י] דרבי אלעזר (וכן לטון) [יא] וגר' אמר מכר אתהשדה (ש"ס יג). [יב] אלעזר מפרס ליה (ש"ס יד). [טז] צללמו ביובל לכהניס (ש"ס טז). [יז] מה"ז אלא לאו (ש"ס יח). [יט] דלמר ביובל שני נמי (ש"ס יט). [כ] וס"מ יובל ציוצל (ש"ס כא). [כב] וגזבר מכרה, [כג] וגאלה אחר מיד גזבר והקדש כשהי כשהגיע היובל ישוב השדה לאשר קנהו מאתו [כס"ד] ומס"ד: יכול לאשר קנהו זה מאתו והיינו גזבר שמכרה לזה [כס"ד] (ש"ס יח). [כז] שדקדישה סתם מכר אינה אלא עד היובל [כס"ד] ומס"ד: וגאלה אחר מיד הקדש יכול כשהיא חוזרת ביובל תחזור כמו שדה מקנה ותחזור לבעליס (ש"ס טו). לכנסים הק"ד (ש"ס טז). כתיב שוה חלם (ש"ס טז). וכתב נתן קמח חותב שדה, [יז] קרא דהקדש יהא (ש"ס יח). ל"ץ מח"ז ועי' יעב"ז, [יט] לכנסים ולומר אצטרך (ש"ס יט). ל"ל אלא למר דש"ק, [כ] ולר"ש (צ"ח, כג) דכפורי (ש"ס יח). כן שהוא (צ"ח, כד) כהאי גאולה (צ"ח).

רבינו גרשום

שדה אחוזה וכבשי עצרת הוו מתנה לכהניס דבחווריהו כתיב לכהן יהיה ולא במקדש בית: [רבי אליעזר אומר לא נכנסין ולא נעטנין דמיס להקדש אלא בקראת (כ"י): מ"ז דרבי אלעזר אמר קרא אמ לא יגאל את השדה. עד שנת היובל לא יגאל עוד לבעליס אלא הוי היא של הקדש ולא נכנסין ולא נעטנין דמיס אבל אם סבר את השדה גזבר לאחר היובל לאחר אח"כ יהיה השדה בצאתו ביובל לכהן ויהי: [ואמר אבין] סבינא חריפא מפסקא קראי. כלומר דהאי לא יגאל משוי ליה נמי אלפני פניו אלא לא יגאל והיה השדה משוי ליה נמי אלפני פניו ואם מכר וכי מי חתכם והמפסיקס: **אלא אמר אב"י טעמא דרביי** אלקודש ברתניא לא יגאל יכול לא תהא גאלת. לאחר היובל שתהא לפניו לגאולה אפי' [בתורת] שרת קנהו שתהא שלו עד היובל וביובל תחזור להקדש: ת"ל עוד. כלומר מאחר שיוצאה ביובל עוד לא תהא גאלת שתהא דניה עוד כמו שהיתה כשדה אחוזה שתחזור לבעליה [שוב] ביובל **אבל** גאלת לו בחזרת שדה מקנה שתהא שלו עד שנת היובל וביובל תחזור להקדש משום כיוון הדגיע יובל ולא גאלה קנאה הקדש כי חזור זה וגאלה מהקדש הוי לחוקח. ובתיב והיה השדה בצאתו ביובל לכהן ויהי אחוזתו בשנת היובל ישוב השדה לאשר קנהו מאתו והיינו הקדש. וקא דייק אימת

על היובל וביובל תחזור להקדש: ת"ל עוד. כלומר מאחר שיוצאה ביובל עוד לא תהא גאלת שתהא דניה עוד כמו שהיתה כשדה אחוזה שתחזור לבעליה [שוב] ביובל **אבל** גאלת לו בחזרת שדה מקנה שתהא שלו עד שנת היובל וביובל תחזור להקדש משום כיוון הדגיע יובל ולא גאלה קנאה הקדש כי חזור זה וגאלה מהקדש הוי לחוקח. ובתיב והיה השדה בצאתו ביובל לכהן ויהי אחוזתו בשנת היובל ישוב השדה לאשר קנהו מאתו והיינו הקדש. וקא דייק אימת

(פ) ככל מנח יס: אחר היובל.

וא"ת ולוקמא כרבי יהודה ור"ש ומיירי כגון שקנה ביובל שני מן הכהנים שנכנסו לתוכה, וי"ל דלשון גאולה משמע שמקום שאינה נחלטת, ולר' יהודה ור"ש ששעון הוה ליה למייר נקחת כיון שהיא לחלוטין ביד הכהנים. חוסי הראש"י וי"ל **הבש"י בשדה מקנה** שאינה נחלטת, שדה אחוזה שהקדישה בעליס וגאלה אחר לפני היובל שיוצאה לכהניס ביובל ובא הבקן אשר הגיע לו אותו שדה והקדישה והיינו ביובל שדה אחוזה הוה ליה שדה אחוזה ומפרשי' לוקא הכי ואם לא יגאל השדה ביובל הראשון ומכרה הגזבר לאיש אחר לא יגאל בחזרת שדה אחוזה ביובל שני. חוסי הראש"י וי"ש **טעמא דר' אליעזר מהבא**. כלומר מהאיצטרך עוד לומר דנגאלת להיות לפניו כשדה מקנה ולא כשהי אחוזה ולא מיתוסס אלא ביובל שני שמעינן דביובל שני שייך ביה גאולה, ואי' ברישא דברייתא כל כממ דלא ידע ורשה רעוד כממ דאמר לכול לא גאלה חמ גאלה שייך בין דאכתי לא ידע דאין כהניס נכנסים לתוכה, וי"ל רידע שפיר דרשה רעוד דרשין גאולה ביובל שני אלא שכן דרך התנא לסבב הרוב עד שיגמור הדרש שלו. הראש"י וי"ל בתוספתו: **אי לר' יהודה ור"ש לבתנים נפקא**